

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟ୍ଟକ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ଅଛି, ତା’ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଡଞ୍ଚାନ ତୁମକୁ ମିଳିଯାଇଛି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଡରିକାଳଦର୍ଶୀ ବାବା ଡରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାଲିର କଥା ଆଦି ଶୁଣାଉ ନାହାନ୍ତି, କାହିଁକି?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଯଦି ମୁଁ ପୁରବରୁ ହିଁ ସବୁ କଥା ଶୁଣାଇ ଦେବି ତେବେ ଡରାମାର ମଜା ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏଭଳି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ଜାଣିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଡରାମାର ଅଧୀନରେ ଅଛି । ପୁରବରୁ ଶୁଣାଇ ପାରିବି ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଆଗକୁ କ’ଣ ହେବ, ତୁମେ ସେକଥା ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ମରନା ତେରୀ ଗଲୀ ମେଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାରଲୌକିକ ପିତା । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ କଥାବାରତ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତେ ବର୍ତ୍ତେ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁଅ-ପୁଅ କହିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦିଓ ଶରୀର କନ୍ୟାର କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସମସ୍ତେ ପୁତ୍ର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାର ହକଦାର । ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ - ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବରଦା ନେବାର ହକ ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ବେହଦର ପିତାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ବାବା ପରମଧାମରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ ତ ନିଜର ଘରୁ ଆସିଥା’ନ୍ତି ବା କୌଣସି ଗାଁରୁ ଆସିଥା’ନ୍ତି । ବାବା ତ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ମାଲୁମ ନାହିଁ । ବେହଦର ପିତା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ, ଇଶ୍ଵର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଡଞ୍ଚାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ, କାରଣ ସିଏ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଡଞ୍ଚାନ ଅଛି? ଇଶ୍ଵରୀୟ ଡଞ୍ଚାନ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ମଞ୍ଜି । ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ସ୍ଵରୂପ, ତାଙ୍କର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମହିମା ରହିଛି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ଯଦି କାହାର ଦୋକାନଟିଏ ଥିବ ତେବେ ସିଏ କହିବେ ମୋ ଦୋକାନରେ ଏହି ଏହି ଭେରାଇଟୀ ସବୁ ଅଛି । ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ଡଞ୍ଚାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ମୋ ପାଖରେ ଏହି ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ମହଜୁଦ ଅଛି । ମୁଁ ସେ ସବୁକୁ ଦେବା ପାଇଁ ସଂଗମୟୁଗରେ ଆସୁଛି, ଯାହା କିଛି ମୋ ପାଖରେ ଅଛି, ସବୁ କିଛି ଦେଇ ଦେଉଛି ତେବେ ଯେତେ ଯିଏ ଧାରଣ କରିପାରିବ ବା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି - ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ କ’ଣ କ’ଣ ଅଛି ଏବଂ ଏକଥା ସଠିକ୍ ଭାବେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆଦିକାଳି ନିଜ ବିଷୟରେ କେହି କାହାକୁ ଜଣାଉ ନାହାନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି - କାହାର ଦବି ରହିଲା ଧୂଳିରେ... ଏହା ସବୁ ଏବେକାର କଥା । ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ, ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ, ମହଲ ଭିତରେ ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ମନ୍ଦିରରୁ ଗୁମ୍ଫା ବା ଗୁପ୍ତ କୋଠରୀ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଯୋରରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ ବା ଭୂମିକମ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ହେବ ତେବେ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ, ଏଠିକାର କୌଣସି ଜିନିଷ ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵର୍ଗରେ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ଖଣିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସବୁ ନୂଆ କରି ଭରପୁର ହୋଇଯାଏ । ବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ଉନ୍ନତ ହୋଇ ତୁମମାନଙ୍କ କାମରେ ଲାଗୁଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ସାରା ଡଞ୍ଚାନ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆମେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁ । ତେବେ ଡଞ୍ଚାନ ଆଉ କିଛି ବାକି ଅଛି ଯାହାକି ତୁମେ ଆଗକୁ ଜାଣିଯିବ । ବାବା ପରମଧାମରୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି କିପରି ଶୁଣାଇ ଦେବେ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡରାମାର ଅଧୀନରେ ଅଛି, ଯେଉଁ ଡଞ୍ଚାନ ଏବେ ପରମ୍ପରା ମିଳିଛି ତାହା ହିଁ ଡରାମାରେ ନିଧାରୟ ଅଛି । ଯେଉଁ ମୃତୁରୂପ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା ତାକୁ ଡରାମା ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ହେବ । ବାକି ଯାହା କାଲି ହେବ ତାହା ଦେଖାଯିବ । କାଲିର କଥା ଆଦି ଶୁଣାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଡରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । କଳପର ଆୟୁଷ ହିଁ କେତେ ଲମ୍ବା ଚଉଡ଼ା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଡରାମାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାହାସ ଦରକାର । ଆମ୍ଭ ମରେ ତୋ ଭି ହାଲୁଆ ଖାନା... ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଖୁସିରେ ରୁହ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯିଏ ମରିଗଲା ସିଏ ଯାଇ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ନେଲା । ଆମେ କାନଦିବା କାହିଁକି? ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଖବରକାଗଜରେ ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ, ଏହି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ତାରିଖରେ, ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଏହି ପ୍ରକାରରେ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି, ଏହିଭଳି ଲେଖି ଦେବା ଦରକାର । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ଦୁନିଆ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନ ବାକି ଅଛି, ସବୁକିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବିକରମାଜିତ୍ ହୋଇଯିବୁ । ପୁଣି ଦ୍ଵାପରଠାରୁ ବିକରମ ସମ୍ଭବ ଆରମ୍ଭ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକରମ ହେବାର ସମ୍ଭବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ତୁମେମାନେ ବିକରମ ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ତେଣୁ ବିକରମାଜିତ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପାପ କରମ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ବିକରମାଜିତ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ସେଠାରେ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଥାଅ । ସେଠାରେ ଦେହ ଅଭିମାନ ନଥାଏ । କଳିଯୁଗରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଛି । ସଂଗମୟୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଲା ତୁମର ଶୁଦ୍ଧ ଅଭିମାନ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ତୁମେ ହେଲ ସର୍ବୋଚ୍ଚତମ । ଏହି ଡଞ୍ଚାନ କେବଳ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ତୁମର ଏହା ସର୍ବୋଚ୍ଚତମ କୁଳ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ କ’ଣ ତାହା ଗୋପୀ

ବଲ୍ଲଭତ୍ତ୍ୱ ଗୋପ ଗୋପୀତ୍ତ୍ୱ ପଚାର । ତୁମକୁ ଏବେ ଲଟେରୀ ମିଳିଛି । କାହାକୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ମିଳିଗଲେ ସେତେ ଖୁସି ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଗରିବରୁ ଧନୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଛ ଆମେ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ସେତେ ଆମେ ବାବାତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ରାଜଧାନୀର ବର୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ଯିଏ ଯେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତିକି ପାଇବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ନିଜର ପରମପରିଷ୍ଟ ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଅ । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ପରିଷ୍ଟ ପିତା ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସେଠାରେ ରାଜାରାଣୀ ନଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ କୁହାଯାଏ । ଯଦି ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କୁହାଯିବ ତେବେ ପୁଣି ଯଥା ରାଜା ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା, ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ ହୋଇଯିବେ ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ହେଲେ ଜଣେ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମପା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ରୁକରତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ତେବେ ସ୍ୱଥୁଲଲୋକରେ ନିବାସ କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କିପରି କୁହାଯିବ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ, ତା'ପରେ ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକ, ଏହି ଦୁନିଆ ହେଲା ତୃତୀୟ ନମ୍ବର । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ଶିବବାବା ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବଶିଆ, ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ସବୁ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ରାବଣର ଦେଲୁ ମୁକ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବା ବହୁତ ବଡ଼ ଓକିଲ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏଭଳି ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ କେବେ ବି ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତେବେ କାହିଁକି କହୁଛ, ବାବା ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । କାରଣ ମାୟାର ବହୁତ ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ତ ହେବ । କିଛି ତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ତୁମମାନଙ୍କର ମାୟା ସହିତ ଲଢ଼େଇ । ତୁମ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର କୌରବମାନଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ଲଢ଼େଇ ହୁଏ ନାହିଁ । ପାଣ୍ଡବମାନେ ଲଢ଼େଇ କିପରି କରିବେ । ତେବେ ତ ଏହା ହିଂସକ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ତବରେ ବାବା କେବେ ହିଂସା ଶିଖାଇନଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଆମର କାହା ସହିତ କୌଣସି ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା କେବଳ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ମାୟାର ଆଘାତ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ଅଛି, ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ପରାଗଲା ତୁମକୁ ପରଥମେ ସୁଖ ଦରକାର ନା ଦୁଃଖ? ସିଏ କହିଲେ ସୁଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ରୁପୀ ସୀତାମାନେ ରାବଣର ଶୋକବାଟିକାରେ ଅଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆ ସମୁଦ୍ର ମଝିରେ ରହିଥିବା ଲଟ୍ଟକା ଅଟେ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ରାବଣର ଦେଲୁରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସଦ୍ଗତି କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଶୋକ ବାଟିକାରେ ଅଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛି ସୁଖ, ନରକରେ ଦୁଃଖ । ଏହାକୁ ଶୋକ ବାଟିକା କୁହାଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଅଶୋକ, ସ୍ୱର୍ଗ । ତେବେ ଏଥିରେ ବହୁତ ବଡ଼ ଅନନ୍ତର ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ବାବାତ୍ତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର, ତେବେ ଯାଇ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିବ । ଯଦି ବାବାତ୍ତ୍ୱର ମତରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ସାବତ ପୁଅ କୁହାଯିବ ଏବଂ ପ୍ରଜା କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ଯିଏ ପ୍ରକୃତ ସନ୍ତାନ ସିଏ ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବ । ଯଦି ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କୃଷ୍ଣଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଶ୍ରୀମତ ମିଳିନଥାଏ । ମତ ହେଉଛି ହିଁ ଦୁଇଟି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀମତ ନେଉଛ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତାର ଫଳ ଭୋଗ କରିବ । ପୁଣି ଦ୍ୱାପରରେ ରାବଣର ମତ ମିଳିଥାଏ । ସମସ୍ତେ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲି ଅସୁର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ମତ ମିଳୁଛି । ମତଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀର । ତୁମେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ମତ ଦ୍ୱାରା କେତେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ପରଥମ ପାପ ହେଲା-ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡ଼ିବା । ଦେବତାମାନେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ବୁଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ କ'ଣ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ? ସନ୍ତାନ କାହିଁକି ନହେବେ । କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଲା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ । ସେଠାରେ ଏଭଳି କୌଣସି ବିକାର ନଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ଦେବତାମାନେ କେବଳ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ନୁହଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅଟ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଭିମାନୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ସ୍ଥିତି ନଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପରମାତ୍ମାତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ି ପୁଣି ନୂଆ ଶରୀର ନେବି । ପୂର୍ବରୁ ସବୁ ଜଣାପଡ଼ିଯାଇଥାଏ ଯେ, ଏବେ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ି ନୂଆ ନେବାକୁ ହେବ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ, ତେବେ କ'ଣ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଯେକୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର କରିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଯୋଗ କରିବାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । କାହାର କାହାର ଯୋଗ କରିବାର ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଉଛି । ବହୁତ ଏମିତି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯାହାତ୍ତ୍ୱକୁ ଭୋଜନର ବହୁତ ଆଦର ରହିଥାଏ, ତେଣୁ ଭୋଜନ କଲା ବେଳେ ବହୁତ ମନ୍ତ୍ର ପାଠ କରି ପୁଣି ଭୋଜନ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ କାରଣ ସବୁ ତ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ କୌଣସି ମଦ ମାଂସ ଆଦି ଖାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ ନା । ଦେବତାମାନେ କେବେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଜାଣିଗଲ ସବୁକିଛି ଜାଣିଯିବେ । ଆଉ କିଛି ଜାଣିବା ପାଇଁ ବାକି ରହିବ ନାହିଁ । ଏ ପାଠପଢ଼ାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ପାଠପଢ଼ା ଅଲଗା । ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ପାଠପଢ଼ାର ଏବେ ଶେଷ ସମୟ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ସମସ୍ତ କାରବାର ସମାପ୍ତ ହୋଇ ପୁଣି ଅମର ଲୋକର କାରବାର ଆରମ୍ଭ ହେବ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେତିକି ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ଅମରଲୋକର ମାଲିକ ଥିଲେ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅତୀତଦୂର ସୁଖ ବା ପରମ ସୁଖରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଥବା ଛାତ୍ର । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ, ଏହାକୁ ହିଁ ପରମାନନ୍ଦ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ

ସବୁ କଥା ନଥାଏ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଏବେ ଶୁଣୁଛ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ପରିବାରର ଅଟ । ଏହି ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ, ଅତୀତଦ୍ୱିଷ ସୁଖ ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ପରମଧ୍ୟାମର ନିବାସୀ ଶିବବାବା ଆସି ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ହେଉଛନ୍ତି । ତିନିଜଣାଙ୍କ ଆମର ସେବକ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ଅଭିମାନ ରଖୁ ନାହାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମର ସେବା କରି ତୁମକୁ ସବୁ କିଛି ଦେଇ ନିର୍ବାଣୀୟାମରେ ବସିଯିବି, ତେବେ ସେବକ ହେଲେ ନା । ଭାଇସାଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଇଂରେଜ ମାନଙ୍କ ସମୟର ବଡ଼ ଅଫିସରମାନେ ଯେତେବେଳେ ଦସ୍ତଖତ କରିଥା'ନ୍ତି ନିଜକୁ ଆକ୍ଷାଧୀନ ସେବକ ବୋଲି ଲେଖିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ମଧୁସ୍ କେତେ ନିରହଂକାରୀ, ଦେଖ କିପରି ବସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ଆଉ କେହି ପଢ଼ାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏତେ ଜ୍ଞାନର ତଥ୍ୟ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନର ପଣ୍ଡାକୁ ଜାଣି ମଧୁସ୍ ପାରିବେ ନାହିଁ, ବରହମାତ୍ମକୁ କେହି ଗୁରୁ ଶିଖାଇନାହାନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଗୁରୁ ଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ସେହି ଗୁରୁ ତ ଅନେକଙ୍କର ଗୁରୁ ହୋଇଥା'ନ୍ତେ । ଗୁରୁ କ'ଣ କେବଳ ଜଣାନ୍ତି ଆ'ନ୍ତି କି! ଏଠାରେ ତ ବାବା ହିଁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ଆଦି ସନାତନ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଲ୍ପ କଲ୍ପ କଲ୍ପର ସଂଗମସ୍ଥରେ ଆସୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ନା - ବାବା ଆମେ କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧୁସ୍ ମିଳିଥିଲେ । ତେବେ ବାବା ହିଁ ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିଦେଉଛି । ତେବେ ଏହି ସବୁ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ଦରକାର ଯେ ବାବା କ'ଣ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବରସା ନେଉଛେ । ଯଦି ଏହି କଥା ମଧୁସ୍ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବ ତେବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ । ଏହା ତ ପରମଆନନ୍ଦ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର, ଆନନ୍ଦର ଭଣ୍ଡାର, ଏହିସବୁ ବରଦାନ ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟସ୍ଥରେ ତ ବୋକା ପାଲଟି ଯିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ତ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଯଦି ଏମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ତାହା ପରମ୍ପରାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଥାଆନ୍ତା । ତୁମ ଭଳି ପରମଆନନ୍ଦ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପେୟର ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧତା ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଖାଦ୍ୟପେୟରେ ବହୁତ ସଂଯମ ଆଚରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଭୋଜନକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ, ପବିତ୍ର କରି ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଥବା ଛାତ୍ର ଅଟୁ । ସିଏ ଆମକୁ ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇ ଯିବେ, ଏହି ନିଶାରେ ରହି ପରମସୁଖ, ପରମଆନନ୍ଦର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ମାନସିକ ଦୁର୍ଗତିନ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଟେନ୍ସନ୍ ଉପରେ ଆଟେନ୍ସନ୍ ଦେଇ ଅର୍ଥାତ୍ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ବିଗ୍ଠର ଦୁର୍ଗତିନ୍ତା ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ବିଗ୍ଠ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୁଅ । ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛ ସେତେବେଳେ ନିଜ ଭିତରେ ଦୁର୍ଗତିନ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଟେନ୍ସନ୍ ଆସିଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି କଥାକୁ ବିସ୍ତାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସାର ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ, ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ସାଧାରଣ ବା ବ୍ୟବସାୟ ସଂକଳ୍ପକୁ ସମାହିତ କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପ କର, ତେଣୁ ପରଥମେ ନିଜର ଟେନ୍ସନ୍ ଉପରେ ଆଟେନ୍ସନ୍ ଦିଅ ତେବେ ଯାଇ ସାରା ବିଗ୍ଠରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଟେନ୍ସନ୍ ରହିଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମାପ୍ତ କରି ବିଗ୍ଠ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ପରଥମେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖ, ନିଜର ସେବା ପ୍ରଥମେ କର । ଯଦି ନିଜର ସେବା କରିଦେଲ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା ସ୍ୱତଃ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ଯୋଗର ଅନୁଭୂତି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଦୃଢ଼ତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ମନକୁ ଆୟତ୍ତ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***